

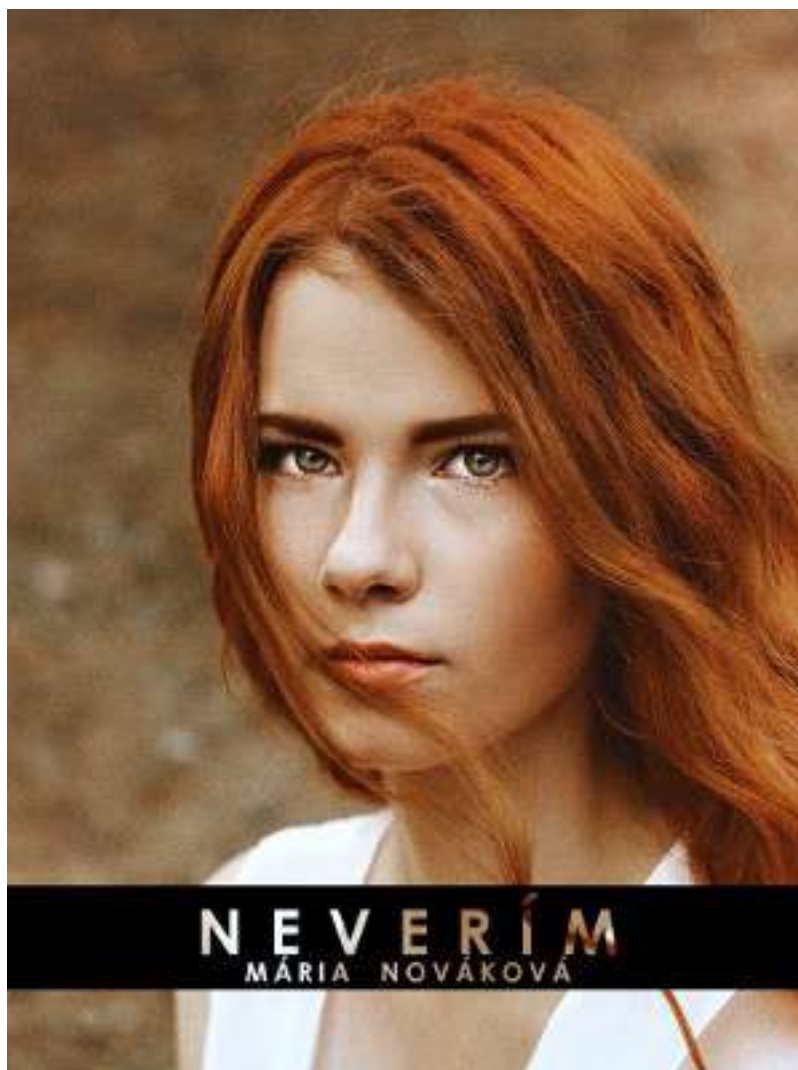
NEVERÍM

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Nováková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2016)</u>	<u>010001</u>

O knihe

Celý náš život je o páskach. Pracujeme, niekedy i drieme na to, aby nás tá výplatná aspoň trochu potešila. A keď chcem za niečo bojovať, tak si dáme pásky či pásiky. Ešte sa ani nestihneme zamyslieť nad sebou a nad tými druhými, a už sme v prvej línii. S páskou cez oči ideme vpred a svoje konanie podkladáme históriou, ktorú nepoznáme.

Výsledok? Nenávidíme, lebo sa nám nechce milovať. Netolerujeme, lebo sa nám nechce spoznávať. Nenapredujeme, lebo tí, ktorí sa potkli pred nami, sú naši vysnení záchrancovia a my ich nemáme čo prekonávať.

Obsah

NEVERÍM.....	1
O knihe.....	2
Obsah.....	3
Namiesto úvodu.....	4
Laboratórna myš.....	5
Inou optikou.....	6
Lesné víly do plynu!.....	7
Plavba po mori.....	8
Maratón dotykov.....	9
Večerný dážď.....	10
Večerné myšlienky.....	11
Nadávaš na všetko.....	12
Trpezlivosť ruže prináša.....	13
Súmravná prechádzka.....	14
Neverím.....	15
Pieseň plačúcich tieňov.....	16
Ostrovy nikoho.....	17
Ako v tridsiatom ôsmom.....	18

Namiesto úvodu

Neverím v to, čo nie je,
je to tak ťažké pochopiť?
Nerozumiem, kam svet speje.
Vymeníme všetko za holú... niť?

Laboratórna myš

Dnes večer mávam na mačky,
ľudia sa mi odrazu zhnusili,
stále len hlúposti na plné otáčky,
nepatrím k stádu hlučnej presily.

Možno som len šedá myška,
alebo tá, čo žije v labáku,
niekedy neviem seba vystáť,
pošlem sa ďalej. Vo vlaku.

Asi preto sú mi bližšie mačky,
mačka a myš, to bude hra,
nie fňukom, aký je život ťažký,
všetci sme nejaká konzerva.

Žiadne slávne pomenovania,
žiadny hrdina, level dvesto,
len kvety, bez polievania,
ktoré zabúdajú na detstvo.

Opieram sa o zelený plot,
teraz je živý asi ako ja,
životom bitá do driemot,
som laboratórna a spokojná.

Inou optikou

Neviem mať dve tváre,
a už vôbec nie desať,
zľava nepoviem nič pravé,
tomu, koho chcem vešať.

Nebudem dojímať k slzám,
ani plakať na objednávku,
som aká som, niekedy drzá,
nemám talent na pretváрку.

Nedokážem kúpiť priateľstvo,
ani lásku nezískam cez šeky,
prekonám to, čo je na skok,
ale nepreplávam veľké rieky.

Neočakávaj odo mňa nemožné,
sama neviem, čo všetko splním,
aj v noci som ako po nočnej,
ale aj vtedy po niečom túžim.

Asi mám veľmi odlišnú optiku,
mám iné zaostrenie na každého,
plačem a kričím, aj keď potichu,
s jednou tvárou, ale z viac brehov.

Lesné víly do plynu!

Biela rasa, biely deň,
tvoj život je veľká lož,
iným chystáš pochodeň,
ďalšie klamstvo si prilož.

Hovoríš o bezpečnosti,
násilie ju nepriženie,
milujú ťa, ľudia prosí,
ktorí nepoznajú umenie.

Máš svojich ľudí vo vlaku,
budú zas dobytčie vagóny?
Sprchovať generáciu plachú,
nevieš cítiť tak ako oni?

Nechceš ísť ľudským smerom,
len po Auschwitz-Birkenau,
denne onanovať nad Hitlerom,
ukazovať sa svojim, ako páv.

V skutočnosti nemáš koničky,
priatelia ťa s láskou opustili,
ostala nenávisť, dve krabičky,
pošleš do plynu lesné víly?

Plavba po mori

Život je ako plavba po mori,
očakávať pokoj a príde búrka,
aj tvoja loď v prístave postojí,
neraz na teba opravár žmurká.

Žiadna loď nebola postavená,
na to, aby bola v prístave,
potrebuje dýchať, ako žena,
vychutnávať si všetko nestále.

Niekedy treba plávať po vetre,
nechať život plynúť v pokoji,
akceptovať, čo je posvätné,
ale aj ukázať, kto sa nebojí.

Každá vlna je dobrodružstvo,
na jej konci býva vzrušenie,
ten, kto nechce takéto sústo,
dôvod žiť od seba odoženie.

Aj dnes sa plavím vo vodách,
ktoré nikto nedal do mapy,
blúdím v kruhu, zas a znova,
nevadí mi, že je prekliaty.

Maratón dotykov

Len jeden maličký dotyk,
jedno krásne pobláznenie,
za odmenu, dobrý bodík,
ktorý nás ku sebe ženie.

Vysnívaná blízkosť citov,
náruč, ktorá počká rada,
láska pospájaná niťou,
milá, vôbec sa neháda.

Niekedy nám stačí málo,
jediný kúsok skladačky,
chceme vedieť, čo ostalo,
aké nás čakajú prekážky.

Kto nemá nič, iba nulu,
praje si aspoň máličko,
dostane to, tak chce druhú,
šancu, pusku, ruku na tričko.

Poznám dotyky vzdialené,
maratón za krátke objatie,
podniknúť ho, prispieť k zmene?
Alebo sú túžby človeka prekliate?

Večerný dážď

Pozerám sa na kvapky,
ako si tečú po okne,
nechávajú svoje labky,
vytvárajú dielo spoločné.

Jedna ide za druhou,
tak sa to viacej oplatí,
rozmyšľajú nad dúhou,
tancujú spolu v objatí.

Je ľahké rozbiť okno,
ah chcete počuť dážď,
zafarbiť škvrnou ropnou,
alebo krvou z vražd.

Žiadna krv nebude,
stačia mi slzy daždivé,
sama so sebou na súde,
spokojná, že som nažive.

Z cely uvidím slobodu,
za ňou večerný dážď,
poznám krajinu pôvodu,
raz zistíš, čo znamenáš.

Večerné myšlienky

Niekedy chýbajú slová,
emócie neskrývajú dojatie.
Aj sloha a slovná zásoba,
vyrieši to jedno objatie?

Myslíme na niekoho,
keď nám došlo mlieko,
alebo len milé slovo,
sa priveľmi vlieklo.

Aj na prácu sa nadáva,
lepšie, keď sú dvaja,
každý podľa svojho práva.
A to majú obidvaja.

Spolu zmeškať autobus,
pozerať príšerné filmy,
vykričať sa z celých pľúc,
potom sa pritúliť v prítmi.

Pre mňa je tu len samota,
vankúše a svet za roletami,
žiadny partner sa tu nemotá,
ostávam, so svojimi snami.

Nadávaš na všetko

Nadávaš na peklo,
tak mrzneš v nebi.
Si tam sám, celkom,
studený a bledý.

Nadávaš na nebo,
vraj chceš byť v raji,
prečo? Znovu lebo?
Tak sa to nepodarí.

Nadávaš na raj,
pre ťažký prístup,
ešte sa hádaj,
pre realitu prísnu.

Nadávaš na realitu,
vraj nerozumie snom,
lásku mení na použitú,
miesto slávikov je hrom.

Nadávaš na sny,
ako sa zle snívajú,
nenadávaj. Zhasni.
Nájdeš vrbu bútl'avú?

Trpezlivosť ruže prináša

Trpezlivosť ruže prináša,
padáme do tej istej jamy,
máš trne? Tak prihlás sa!
Aj tu a teraz buď s nami.

Spolu čakajme na zázrak,
nepohnime sa, ani prstom,
urobme z každého snu vrak,
kráčajme po svete pustom.

Ďalšia púšť svetu pristane,
budeme ju prosiť o vodu,
nikdy nám nenaplní dlane,
pre biely deň. A čiernu vdovu.

Budeme čakať pekne spolu,
zbijeme tých, čo nestoja v rade,
nepustíme ich k slávnostnému stolu.
dnes slávime horkú čerešňu na zrade.

Potom pôjdeme predávať naše trne,
zvláštne, že ich vôbec nikto nepýta,
musíme ich nosiť, na ťažkej korune,
naša rýchla cesta do prázdneho koryta.

Súmračná prechádzka

Ruka sa dotýka ruky,
nádychy sú spoločné,
úplne rovnako sme hluchí,
hľadáme slnko na nočnej.

Odchádza a my mávame,
želáme si dobrú noc,
v ktorú nespíme a hráme,
na city, krajšie od Vianoc.

Svetlo mizne, ide tma,
a ja sa jej nebojím,
s tebou je noc hra,
a ja v domčeku nestojím.

Hádzeme žabky do mora,
nevidíme lety a pády,
počujeme, ktorá je dobrá,
ako nehlasné vodopády.

Hrá nám tvoje silné srdce,
môj dych je počuteľný,
minúty celých životov súce,
ty si prvý i posledný.

Neverím

Neverím, že lajky liečia rakovinu,
ani na to, že nás strážia anjeli,
modlitba mi nezaženie slinu,
spoznávať svet, trochu sa posmeliť.

Rada dostanem slzy pod koberec,
aj keď viem, že tam nebudú naveky,
neverím sama sebe, nie som herec,
prepáč, nie si mi blízky, ale ďaleký.

Neverím, že môj hlas bude vypočutý,
na lístočku vytiahnem číslo milión,
nebudem počúvať, či je niekto hluchý,
radšej ako po vieru pôjdem na pivo.

Neverím, že sme pod ochrannou rukou,
v správach je smrtí viac, ako sa čakalo,
máme tu prehrávať s realitou krutou,
ďakovať Bohu za to? Tak za málo.

Nechcem neistú vstupenku do neba,
mám plniť príkazy a prísny zákaz žiť,
pretože John Doe povedal, že netreba,
najvyšší čas zo seba ťarchu viery zmyť.

Pieseň plačúcich tieňov

Sama okupujem lavičku,
pozerám na tiene ľudí,
na fešákov v úzkom tričku,
ktorých svet veľmi nenudí.

Vidím dievčatá s kabelkami,
aké si nemôžem dovoliť,
môžem? Ale nechce sa mi,
celý mesiac len vodu piť.

Potom sa pozriem na seba,
nič zvláštne, stále tá istá,
bojím sa niekedy i nebáť,
zbláznila som sa, dočista.

Som stratená v jednej izbe,
zlatý kľúč je na inom podlaží,
nemám k tomu ako prispieť,
niekedy ani žiť nestačí.

Až uvidíte dievča na lavičke,
ako sa pozerá na poludňajšie tiene,
nie je v citovej dopravnej špičke,
štuchnite ju, nech viete, či len drieme.

Ostrovy nikoho

Myslím na ostrovy nikoho,
kde nikto nie je sám,
a predsa všetci, čo z toho,
sama tam stále prilietam.

Cítim tam bozky nenávisti,
plač ľudí čo plakať nevedia,
aj on je však stále taký istý,
tona lží na posteli z páperia.

Nikdy nie je krásna obloha,
vždy sa mračí na nás dážď,
zahalí ma len pravda holá,
plávať musí vedieť každý z nás.

Nevážim svoje sny a fantázie,
nemám odvahu hľadať odvahu,
viem a cítim, že tu niečo hnije,
sme deti púšte, čakáme na vlahu.

Dnes pršia ilúzie, uhýbam sa ťažko,
pripíjam na utopenie v hádkach,
keď boli sme pre druhého hračkou,
boli sme len ty, len ja a náš strach.

Ako v tridsiatom ôsmom

Všade čítam o židoch,
ako v tridsiatom ôsmom,
o ich náture a činoch,
asi som na svete sprostom.

Móda ukazovať prstom,
prehrabávať v súkromí,
nenávidieť, každým sústom,
stále počúvam, že to oni.

Spolu nesadíme stromy,
ale spolu šetríme na tanky,
aby bol mier? Čo ste, chorí?
Nechcem ísť do vašej smotánky.

Nezaujímam vaše predurčenie,
ktoré vám dal jeden z vás,
spory o ľudí, čistotu a územie?
odíďte preč, kým je čas.

Viem, čo príde po tridsiatom ôsmom,
vraj slávny rok, tridsiaty deviaty,
pechota, tanky, ľudia pod mostom,
nikto nevyhral, všetci dostali do laty.